

META (1) *sb f*

N sg m(e)ta.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.; pom tym XVII w.: met.

Znak oznaczający koniec trasy wyścigu [meta – miedza, znamię BartBydg 90; – kres, koniec wszelakich rzeczy; gromada albo kupa kończata; granica, kopiec Mącz 219a-b; kres zawodniczy, do którego biegają abo od którego się wracają; granica; kupa rozmaitych rzeczy; stóg siana; kopa siana; koniec – meta Cn]: Meta [...] ita dicta quod esset posita in dimenso spatio: vel quia eam metiantur quadrigae circuncurrentes – Kris, meta. Calep 657b.

MM